

СТЕЖКА ДО СЕЛА, СЕРЦЕ – ДО ЛЮДЕЙ

Раніше йому часто снилося море. То спокійне, лагідне, грайливе, то непри- вітне, бурхливе, навіть зле. У люті шторми коли хвилі підіймали на свої величезні сиві гребені їхній корабель і жбурляли, як тріску, в безодню, мимоволі втрачався відлік васу і здавалося, що цей скажений танок вітру і води триватиме вічно. Але шторм поволи стихав, море важко зітхало, мов після важкої роботи, і знову стелило до горизонту широку голубу скатертину.

Ось так, міркував іноді, й життя людське складається: то заштормить, то розпогодиться. А щодо роботи, котрій Артур Олексійович Протоєрескул (на фото) присвятив не один десяток літ, то вона, либонь, у порівнянні з колишньою флотською службою на Каспії, більш суворіша. Бо там, на кораблі, служба будувалася за розпорядком! Дотримувся морських законів – і почуватимешся ввєвно у найскладнішій ситуації. А ось для головного лікаря амбулаторії загальної практики сімейної медицини, яким уже тривалий час працює Артур Олексійович, такого поняття як розпорядок дня вже давно не існує. Бо він – постійно у стані підвищеної бойової готовності, а години прийому в амбулаторії чисто умовні.

У його домі ніколи не зачиняються двері. Люди звертаються до лікаря за допомогою у будь-яку пору, час від часу в його оселі тривожно озивається телефон. Тоді доводиться брати свою нерозлучну лікарську валізу і йти у пітьму, хурделицю чи безпросвітну осінню мряку туди, де жевріють вогники людської надії, де його чекають, як Бога, бо думають, що він всесильний. І справді, життя і професія зобов'язують бути і хірургом, і терапевтом, і педіатром, і акушером. А коли ситуація вже надто критична, то мусить супроводжувати хворих до центральної районної лікарні. Скажімо, протягом останнього місяця довелося госпіталізувати 10 чоловік. Як тут не згадати добрим словом керівництво ЦРЛ, котре виділило амбулаторії пристойний автомобіль «УАЗ». А до цього змушені були обходитися старим, що, як то кажуть, давно на ладан дихав. Прямуєш таким по бездоріжжю – і потерпаєш, щоб він, бува, не розсипався.

Трудові будні. Вони в головного лікаря сільської амбулаторії завжди наповнені по вінця. Спочатку прийом пацієнтів, далі – так званий активний патронаж, тобто відвідування хворих за місцем проживання. А місце їх проживання – це територія двох сільських рад – Підлозцівської та Торговицької. Хоч-не-хоч, а довелося освоїти різноманітні види транспорту: куди не проб'ється автомобіль, там пройде кінь, а частенько й пішки – манівцями. Проте Артур Олексійович на долю не скаржиться – такий вже сам собі поставив діагноз – бути сільським лікарем. Хоча потрапив у Підлозці, можна сказати, чисто випадково.

Спочатку працював у Волинській обласній лікарні, куди, відповідно до розподілу, був направлений після закінчення Дніпропетровського медичного інституту. Роботу мав до душі, однак хвилювала одна проблема – житло, котре вкрай було потрібне молодій сім'ї, де щойно з'явився на світ первісток – Сергій. Та якось помітив у «Медичній газеті» оголошення, мовляв, потрібен лікар у сільську амбулаторію. І, що найголовніше, фавіцію пропонувалося житло.

Після недовгих роздумів прийняли з дружиною остаточне рішення. Відтак відбулося знайомство із тодішнім головним лікарем Млинівської ЦРЛ Віктором Андрійовичем Ковальовим. Саме він допоміг молодій сім'ї облаштуватися, подбав і про амбулаторію. Її розмістили у двоповерховій будівлі, де провели ремонт, забезпечили необхідним обладнанням. До речі, два роки тому його поповнили новим, більш сучасним. І знову ж такі при сприянні Віктора Андрійовича. Не позбавлена єдина в районі сільська амбулаторія і патронату керівництва ЦРЛ.

Щодо Артура Олексійовича, то він завжди цінував добро, хоч ніколи не намагався комусь догодити. Звик самостійно приймати рішення і відповідати за них, відстоювати власну думку. Твердість характеру – одна із головних його рис, хоч під час розмови це не одразу ж помітиш. Спокійний, урівноважений, він любить не стільки говорити, скільки слухати. І разом із тим – відкритий і щирий. Із теплотою відгукується про своїх колег. Найперші його помічники – фельдшери Віктор Володимирович Рабчук та Людмила Іванівна Костюкевич, лаборант Ніна Петрівна Колядич, молодша медсестра Катерина Ананіївна Шарипова. Нещодавно колектив поповнився. У невеличку, але дружну сім'ю прийняли фельдшера-лаборанта Ольгу Іванівну Юхимюк.

Розміреним і в той же час неспокойним життям живе сільська амбулаторія. Її працівники користуються чималим авторитетом у мешканців довколишніх сіл. І в цьому, безперечно, заслуга головного лікаря, котрий є для них і хорошим наставником, і порадиником у різних життєвих ситуаціях. Що ж до життя особистого, то біографія Артура Олексійовича нічим особливим не відзначається. Народився у Казахстані, де батьки піднімали цілину. Згодом сім'я повернулася у рідні Херсонські степи. Після закінчення восьмирічки – медичне училище, потім – служба у Каспійській флотилії, медичний інститут. Саме в інституті і познайомився із чарівною волинянкою Лідією. Одразу ж після закінчення першого курсу і побралися. Відтоді й ділять порівну всі радощі й печалі. Втім, радощів, звісно, в їхньому подружньому житті таки найбільше. Всі вони – в дітях. Старший, Сергій, навчається у Волинському університеті на факультеті фізичного виховання, Марія – ще школярка, а наймолодшому, Іллі, вповнюється лише чотири роки. І хоч малий пустун завдає найбільше клопоту батькам, він – найбільша вітха родини.

Любить Артур Олексійович ті хвилини, коли в домі збираються всі в тісному колі, а особливо – коли приїздить у гості старший брат Сергій. Він – полковник медичної служби, нині служить в Росії, приймає участь у бойових діях. Так що є братам що згадати, є про що поговорити. Бо ж в Артура Олексійовича теж є свої «гарячі точки», якими його нагородила нелегка служба сільського лікаря. На цій службі і заслужив почесне звання Заслуженого лікаря України. Має, щоправда, ще одну нагороду – людську вдячність і повагу за професіоналізм, чуйність і доброту. Ними щедро наділений його характер.

Василь ХУДИК.